

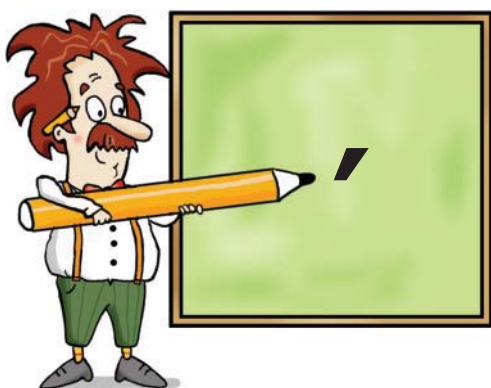
Τι να θυμάμαι όταν γράφω



Σημειώνω την απόστροφο μόνο όταν το φωνήεν που παθαίνει απαλοιφή βρίσκεται στην αρχή ή στο τέλος μιας λέξης.

4.3

Τόνος και άλλα ορθογραφικά σημεία



Ο **τόνος** (´) μπαίνει πάνω από το φωνήεν της λέξης που προφέρεται πιο δυνατά (λύκος, ποδόσφαιρο). Αν είναι κεφαλαίο, ο τόνος μπαίνει μπροστά από το φωνήεν (Άγγελος).

Παίρνουν τόνο:

- οι δισύλλαβες λέξεις
- οι τρισύλλαβες λέξεις
- οι πολυσύλλαβες λέξεις
- οι μονοσύλλαβες λέξεις **ή, πού; πώς;**

Ή εγώ ή εσύ.

Πού είναι; Δε μου είπε **πού** είναι.

Πώς τα πέρασες; Δε μας είπε **πώς** τα πέρασε.

Προσέξτε όμως!
Τονίζονται μόνο τα ερωτηματικά επιρρήματα **πώς** και **πού**. Δεν τονίζονται οι ειδικοί σύνδεσμοι **πως** και **που**, ο αποτελεσματικός σύνδεσμος **που** και το αναφορικό **που**.

Με λίγα λόγια, τα **πού** και **πώς** τονίζονται μόνο όταν με αυτά ρωτάμε!



Ανάλογα με τη συλλαβή που τονίζεται, μια λέξη μπορεί να είναι:

οξύτονη

ο **ερευνητής**, η **γιαγιά**, το **χωριό**
τονίζονται στη **λήγουσα**

παροξύτονη

ο **φίλος**, η **αρκούδα**, το **δάσος**
τονίζονται στην **παραλήγουσα**

προπαροξύτονη

ο **άνθρωπος**, η **θάλασσα**, το **όνομα**
τονίζονται στην **προπαραλήγουσα**

ΕΝΟΤΗΤΑ 4: Πώς προφέρω και γράφω λέξεις και φράσεις;

Ο τόνος μπαίνει στη λήγουσα, στην παραλήγουσα, στην προπαραλήγουσα, ποτέ όμως δεν μπαίνει πριν την προπαραλήγουσα.
Π.χ. κυνηγός, αγελάδα, πέρδικα



Στις λέξεις που κλίνονται ο τόνος δε μένει πάντα στην ίδια συλλαβή.
Π.χ. ο άνθρωπος – του ανθρώπου, δένω – έδενα, φαίνομαι – φαινόμαστε

Οι μονοσύλλαβες λέξεις γενικά δεν παίρνουν τόνο (εκτός από τις εξαιρέσεις παραπάνω).
Π.χ. και, να, μου, φως, γη, γεια



Μερικές φορές, ο τόνος με βοηθάει να ξεχωρίζω λέξεις που μοιάζουν μεταξύ τους, αλλά έχουν διαφορετική σημασία. Βλ. και ενότητα 18.3 (τονικά παρώνυμα).

νόμος – νομός πότε – ποτέ
πόδια – ποδιά άλλα – αλλά
όρος – ορός

Οι αδύνατοι τύποι των προσωπικών αντωνυμιών (βλ. ενότητα 8.1) τονίζονται όταν υπάρχει κίνδυνος να θεωρηθούν κτητικές αντωνυμίες. Οι αντίστοιχες κτητικές αντωνυμίες, όμως, είναι άτονες.

Η δασκάλα **μού** είπε (= η δασκάλα είπε σ' εμένα) **προσωπική αντωνυμία – τονίζεται** αλλά

Η δασκάλα **μου** είπε (= η δική μου δασκάλα είπε) **κτητική αντωνυμία – δεν τονίζεται**

Ωστόσο, όταν οι αδύνατοι τύποι των προσωπικών αντωνυμιών δεν υπάρχει περίπτωση να μπερδευτούν με τις ομόηχες κτητικές, τότε δεν παίρνουν τόνο.

Π.χ. Τι μας λες;

Επίσης, παίρνουν κανονικά τόνο οι λέξεις που εμφανίζονται ως μονοσύλλαβες ύστερα από απαλοιφή κάποιου φωνήεντός τους.

Π.χ. είν' ανάγκη, δείξ' το

Ένας ρηματικός τύπος που έμεινε όμως άτονος μετά από απαλοιφή φωνήεντος δεν ανεβάζει τον τόνο στην προηγούμενη λέξη.

Π.χ. μου έριξε → μου 'ριξε

Εγκλιση του τόνου

Ο δάσκαλός μας, ο κύριος Μηνάς καθόταν απέναντί μας πολύ σκεφτικός εκείνο το πρωί.



Πολλές φορές, όταν συνδυάζω μια λέξη με μία ή περισσότερες ασθενείς αντωνυμίες (εγκλιτικά) (βλ. ενότητες 8.1 και 8.2), χρησιμοποιώ έναν επιπλέον τόνο, ο οποίος πέφτει είτε στη λήγουσα της πρώτης λέξης είτε στην πρώτη από τις δύο αντωνυμίες. Αυτό λέγεται **έγκλιση του τόνου**.

Αυτό συμβαίνει όταν έχουμε:

α) ρήματα που ακολουθούνται από αδύνατους τύπους αντωνυμιών

π.χ. κάλεσε + την → κάλεσέ την, πάρε + του + το → πάρε τού το

β) ουσιαστικά ή επίθετα που ακολουθούνται από κτητικές αντωνυμίες

π.χ. ο δάσκαλος + μας → ο δάσκαλός μας,
η όμορφη + σας τάξη → η όμορφή σας τάξη

γ) επιρρήματα ή άκλιτες μετοχές που ακολουθούνται από ασθενείς αντωνυμίες.

π.χ. απέναντι + μας → απέναντί μας, ψάχνοντας + τα → ψάχνοντάς τα

Διαλυτικά - απόστροφος - υποδιαστολή

Μια πεινασμένη αλεπού συνάντησε έναν κακομοίρη γαΐδαράκο σ' ένα χωράφι. Σκέφτηκε λοιπόν να τον κοροϊδέψει, και του είπε πως σε ένα πλαινό περιβόλι υπάρχει ένας τεράστιος λαχανόκηπος με μαρούλια και μπιζέλια.

– Έ' ακούσω την αλεπού, σκέφτηκε ο γαΐδαρος. Εδώ στο πλάι είναι. Ας πεταχτώ να ρίξω μια ματιά.